

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/233/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713210601
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5713210601.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: C. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. XXXX/X, XXX XX R. R.-E., proti žalovanej: G. O., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. U. F. XXX, XXX XX L. U. F., právne zastúpenej AK JUDr. Repáň a partneri, s.r.o., so sídlom v Martine, M. R. Štefánika 25, v konaní o zaplatenie 18.827,29 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 9C/261/2013-231 zo dňa 15.02.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu (100%).

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovanej priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v plnom rozsahu. Žalobcovi priznal proti žalovanej právo na náhradu trov konania na súde druhej inštancie v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Žalobou podanou na súde dňa 22.07.2013 sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 18.827,29 Eur s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od podania žaloby do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že žalobca ako veriteľ s otcom žalovanej N. Q., ktorý zomrel XX.XX.XXXX dňa 21.05.2003 uzavrel zmluvu o zabezpečovacom prevode práva v spojení so zmluvou o pôžičke. Na základe zmluvy o pôžičke poskytol žalobca otcovi žalovanej finančnú pôžičku vo výške 16.060 USD. Túto pôžičku otec žalovanej osobne od žalobcu prevzal, čo opakovane potvrdil jednak v zmluve, jednak v písomnom prehlásení. Žalovaná na Okresný súd Martin podala žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva v spojení so zmluvou o pôžičke a uvedené konanie bolo právoplatne ukončené rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 5C/220/2004 zo dňa 30.09.2010, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 8Co/273/2012 zo dňa 25.02.2013. Daným rozsudkom Okresný súd Martin rozhodol tak, že určil, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva v zmysle § 553 Občianskeho zákonníka v spojení so zmluvou o pôžičke podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 21.05.2003 sú neplatné. Žalobca v žalobe potom poukázal na priebeh konania vedeného pred Okresným súdom Martin sp. zn. 5C/220/2004 s tým, že potvrdený rozsudok bol tretím rozhodnutím vo veci samej a to po tom, čo Okresný súd Martin 2-krát zamietol žalobu žalobkyne. Žalobca si uplatnil voči žalovanej nárok podľa § 451 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že

súd určil, že zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalovanej a žalobcom, na základe ktorej právny predchodca žalovanej prevzal od žalobcu finančnú pôžičku, je neplatným právnym úkonom. Poukázal potom na ust. § 470 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za primerané náklady spojené s pohrebom poručiteľa aj za poručiteľove dlhy, ktoré na neho prešli poručiteľovou smrťou a na ust. § 451 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zaplataenie finančnej sumy požadoval titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo právnemu predchodcovi žalovanej. Po vykonaní dokazovania zistil okresný súd nasledovný skutkový stav. Dňa 21.05.2003 otec žalovanej a žalobca uzavreli zmluvu o zabezpečovacom prevode práva v spojení so zmluvou o pôžičke. Podľa článku I, ktorý zahrňoval zmluvu o pôžičke, žalobca požičal dlžníkovi, teda otcovi žalovanej, dňa 21.05.2003 16.060 USD, ktoré sa otec žalovanej zaviazal vrátiť žalobcovi do 21.06.2003 záväzok finančnú sumu po zabezpečení aj zmluvou pokutou vo výške 50.000 Sk. Článok II obsahoval zmluvu o zabezpečovacom prevode práva uzavretú podľa § 555 Občianskeho zákonníka, predmetom ktorej bol byt otca žalovanej č. XX v obytnom dome v G. na ul. C. L. č. XX, súp. č. XXX, inak zapísaný na LV pre k. ú. G. č. XXXX. Podľa písomného potvrdenia nebohého N. Q. (č. I. 27 spisu), nebohý N. Q. potvrdil, že 21.05.2003 si v Banskej Bystrici požičal od žalobcu sumu 16.060 USD, ktorú si následne od neho požičala C. I. a následne si od neho požičala aj ďalšiu sumu 55.000 Sk. Ako súdu zistil z rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 5C/220/2004 zo dňa 30.09.2010, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 8Co/273/2012, zmluva o zabezpečovacom prevode práva v spojení so zmluvou o pôžičke, ktoré uzavreli otec žalovanej ako dlžník a žalobca ako veriteľ dňa 21.05.2003, sú neplatné. Okresný súd Martin vychádzal aj so záverov konania vedeného pre Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 5T/38/2005, kde z rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 08.09.2006 nepochybne zistil, že C. I. bola uznaná za vinnú z trestného činu podvodu, ktorého sa dopustila v apríli 2003, keď otca žalovanej N. Q. presvedčila, aby si namiesto nej požičal od žalobcu finančnú hotovosť vo výške 16.060 USD, ktorú jej on následne odovzdal s tým, že peniaze C. I. následne vrátiť žalobcovi z vlastných finančných prostriedkov, čo ale neurobila. Ďalej okresný súdu konštatoval, že podvodné konanie C. I. bolo nesporne preukázané a zistené, a za toto konanie bola odsúdená, pokiaľ ide o vzťah I. so žalobcom (C. L.) pri vyhodnotení ich vzájomnej dohody o uvedení do omylu N. Q., prvostupňový súd prihliadol na právny názor a závery odvolacieho súdu, teda konanie žalobcu a C. I. na základe ich dohody viedlo k tomu, že N. Q. bol uvedený do omylu a s poukazom na ust. § 49a Občianskeho zákonníka je takýto úkon neplatný. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/273/2012. Ako bolo zistené zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 18D/367/2013 a zo spisu 21D/973/2014, otec žalovanej N. Q. zomrel XX.XX.XXXX, základné dedičské konanie bolo voči nemu vedené na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 21D/973/2004 a následne bolo vedené pod sp. zn. 18D/367/2013 konanie o dodatočnom prejednaní dedičstva, predmetom ktorého bol byt, ktorý bol pôvodne predmetom zabezpečovacieho prevodu práva. Podľa osvedčenia o dedičstve vydaného 24.06.2013 notárom JUDr. Vladimírom Kostovčákom dedičstvo v hodnote 25.000 Eur, ktoré predstavovalo vyššie spomínaný dvojizbový byt, nadobudla žalovaná. Ako súd zistil zo spisového materiálu, v konaní o dodatočné prejednanie dedičstva žalobca prihlásil a svoju pohľadávku v dedičskom konaní po nebohom N. Q. až 02.09.2013 potom, čo osvedčenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť dňa 24.06.2013, čiže bolo právoplatne ukončené. O tejto skutočnosti bol potom žalobca vyzozumený listom súdu zo 06.09.2013. Majúc preukázané tieto skutočnosti súd dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobcu dôvodná nie je. Žalobca uplatnil proti žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť jej otcovi titulom plnenia poskytnutého z neplatnej zmluvy o pôžičke a, za ktorý dlh by žalovaná mala zodpovedať v súlade s ust. § 470 Občianskeho zákonníka. Žalovaná vzniesla v konaní námietku premlčania. S prihliadnutím na ust. § 100, § 101 a § 107 Občianskeho zákonníka ako aj ust. § 451 Občianskeho zákonníka okresný súd dospel k presvedčeniu, že v prípade žalobcu išlo o uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré bezdôvodné obohatenie vzniklo právnemu predchodcovi žalovanej plnením z neplatného právneho úkonu, teda neplatnej zmluvy o pôžičke, v takom prípade sa nárok žalobcu na vydanie takéhoto plnenia premlčuje v súlade s ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe, najneskôr však v trojročnej objektívnej premlčacej dobe odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Podľa presvedčenia súdu žalobca už v deň poskytnutia pôžičky otcovi žalovanej vedel, že mu poskytol finančné plnenie, aj keď ho nedokázal právne kvalifikovať ako plnenie poskytnuté titulom neplatného právneho úkonu, z čoho vyplýva, že v subjektívnej premlčacej dobe sa nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčal ku dňu 21.05.2005 a v objektívnej premlčacej dobe, za 3 roky, ku dňu 21.05.2006. Ak žalobca podal žalobu na súd 22.07.2013 jeho nárok bol premlčaný. Žalovaná úspešne vzniesla námietku premlčania a preto súd žalobcovi jeho právo proti žalovanej v súlade s ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznať nemohol. Ďalšie skutočnosti, ktoré

konštatovala žalovaná strana v rámci obrany proti žalobnému návrhu a, ktoré by vyžadovali prípadne širšie dokazovanie prípadným vylúčením svedkyne I., súd nevykonával, nakoľko vzhľadom na vznesenú námietku premlčania rozsiahlejšie dokazovanie presahovalo potreby súdu pre právne posúdenie nároku žalobcu. Proti predmetnému rozsudku zo dňa 26.01.2017 podal odvolanie žalobca a Krajský súd v Žiline ako súd odvolací svojím uznesením sp. zn. 5Co/205/2017 zo dňa 28.11.2017 rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za dôvodné v tom smere, že súd prvej inštancie napriek tomu, že v odôvodnení svojho rozsudku citoval okrem iného aj ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v odôvodnení rozsudku sa vôbec nezaoberal obsahom uvedeného ustanovenia Občianskeho zákonníka, resp. odôvodnenie rozsudku postráda zmienku o tom, prečo súd prvej inštancie toto ustanovenie neaplikoval na daný spor. Súčasne odvolací súd dal do pozornosti v súvislosti s problematikou premlčania aj nález Ústavného súdu SR zo dňa 3.10.2012 č. k. 1ÚS I. ÚS 33/2012-25, v ktorom Ústavný súd SR okrem iného konštatoval, že námietka premlčania v zásade dobrými mravom neodporuje, ale môžu nastať situácie, že uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za takejto situácie bol zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. V duchu tohto právneho názoru sa vo výnimočných prípadoch uplatnenie premlčacej námietky môže priečiť dobrými mravom, keď by bolo na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, alebo keď by sa aprobovalo konanie, ktoré je „contra bonos mores“ (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd teda konštatoval, že súd prvej inštancie sa bude v rámci ďalšieho konania zaoberať posúdením vznesenej námietky premlčania z pohľadu ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ako aj z pohľadu uvedeného právneho názoru Ústavného súdu. Okresný súd sa následne zaoberal právnym názorom krajského súdu a dospel k rovnakému presvedčeniu, aké nadobudol už v prvom konaní, výsledkom ktorého bolo vyhlásenie rozsudku zo dňa 26.01.2017. Súd vychádzal zo zistenia, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva v spojení so zmluvou o pôžičke, ktoré boli uzavreté sice na jednej listine, obsahovala dve zmluvy. Z toho zmluva o pôžičke bola zmluvou, ktorá bola uzavretá podľa ust. § 657 až § 658 Občianskeho zákonníka a zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva bola zabezpečovacím inštitútom, teda akcesorickým záväzkom vo vzťahu k zmluve o pôžičke, ktorej režim sa vtedy spravoval ust. § 553 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 21.05.2003, teda v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o pôžičke. Preto plnenie poskytnuté predchodcom žalovanej, teda nebohým N. Q. na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, bolo plnením na zabezpečenie hlavného záväzku z inej zmluvy a nejednalo sa o protiplnenie zo zmluvy o pôžičke. Súd ďalej konštatoval, že zo zmluvy o pôžičke nevzniká dlžníkovi nárok na plnenie voči veriteľovi, ktorý je podmienený jeho okamžitým protiplnením veriteľovi a preto, ak dlžník žalobcu N. Q. na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode práva uzavretej podľa § 553 Občianskeho zákonníka previedol na žalobcu svoj byt, urobil to na základe inej zmluvy, pričom táto zmluva bola zmluvou o zabezpečovacom inštitúte vo vzťahu k hlavnej zmluve o pôžičke. Za takýchto okolností súd dospel k presvedčeniu, že nie je na mieste aplikovať ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko N. Q. a žalobca si poskytovali plnenia z dvoch rôznych zmlúv. Pokiaľ ide o otázku, čo vznesenie námietky premlčania zo strany žalovanej nie je v rozpore s dobrými mravmi, súd v plnom rozsahu poukazuje vo svojom rozsudku na obsah spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 5C/220/04 a konštatuje, že napriek dĺžke tohto konania žalobca sám spôsobil svojou nečinnosťou, premlčanie jeho nároku zo zmluvy o pôžičke voči neb. Daliborovi Žabkovi, resp. voči jeho právnej nástupkyňi a dedičke - žalovanej. Za takýchto okolností súd dospel k presvedčeniu, že sám žalobca svojím prístupom k ochrane svojich práv spôsobil premlčanie svojho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy o pôžičke a ak potom žalovaná v prebiehajúcom spore vznesla námietku premlčania, ktorou len využila svoje zákonné právo podľa ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nie je možné považovať takýto výkon práva zo strany žalovanej za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi tak, ako na to pamätá ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Po takýchto právnych úvahách súd dospel k rovnakému záveru, ako vo svojom prvom rozsudku. Konštatoval, že žalobe žalobcu vyhovieť nemožno pre platne vznesenú námietku premlčania žalovanou a nárok, ktorý žalobca vznesol voči žalovanej, mu priznať nemožno podľa ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd preto žalobu opäť v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodoval podľa ust. § 255 ods. 1 C. s. p.. Žalobca bol úspešný v konaní pred súdom druhej inštancie a preto mu proti žalovanej priznal právo na náhradu trov konania pred súdom druhej inštancie v plnom rozsahu. Naopak žalovaná bola úspešná v konaní pred súdom prvej inštancie a preto má právo na náhradu trov konania, ktoré jej vznikli pri vykonávaní procesných úkonov pred súdom prvej inštancie a to v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca v celom rozsahu. Žalobca sa v celom rozsahu pridrižiava svojho pôvodného odvolania, jeho detailného odôvodnenia. Uvádza, že je až zarážajúce, akými argumentmi operuje prvostupňový súd, len aby si odôvodnil svoje rozhodnutie a konanie, žalobca má pocit, že prvostupňový súd bez akéhokoľvek spravodlivého nazerania na konkrétnu situáciu, jednostranne rozhoduje v prospech žalovanej. Ďalej uvádza, že otec žalovanej - N. Q. predložil aj podklady pre vypracovanie zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, ktoré sám aj zabezpečil, a to nadobúdaciou zmluvu k bytu (zmluva o prevode vlastníctva bytu č. 2565/98 od Neografia a.s.) tiež zabezpečil vypracovanie znaleckého posudku č. 122/2003, ktorého účelom bol prevod práv k bytu vo vlastníctve N. Q., teda tento už vopred vedel, že pôžička, ktorá mu bude poskytnutá bude zabezpečená prevodom vlastníckeho práva k jeho bytu, nikým tento nebol nútený, aby si pôžičku od žalobcu zobrať, jeho rozhodnutie a konanie bolo dobrovoľné, slobodné, cielené a vážne. Žalobca opätovne poukazuje na to, že rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.02.2013. sp. zn. 8Co 273/2012 bol v poradí tretím rozhodnutím vo veci samej. Rovnako poukazuje na to, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci samej opakovane, pričom dvakrát zamietol návrh žalobkyne (navrhovateľky) o určenie neplatnosti právneho úkonu a až následne, napriek tomu, že nebolo vykonané po druhom zrušujúcom rozsudku žiadne ďalšie dokazovanie vo veci, súd prvého stupňa (viazaný právnym názorom odvolacieho súdu) vyhovel bez ďalšieho návrhu navrhovateľky. Napriek tomu, že v danej veci neboli vykonané vôbec žiadne ďalšie dôkazy, prvostupňový súd po treťi krát rozhodol úplne odlišne od svojich dvoch pôvodných rozhodnutí a vyhovel návrhu navrhovateľky a určil, že zmluva o ZPP v spojení so zmluvou o pôžičke je neplatná. Žalobca opätovne zdôrazňuje, že s C. I. nikdy neuzavrel žiadnu dohodu, ani ústnu ani písomnú, o uvedení do omylu N. Q.. Takáto skutočnosť nebola nikdy žiadnym súdom preukázaná, a preto má žalobca za to, že prvostupňový súd dospel v tejto časti k nesprávnym skutkovým tvrdeniam. Žalobca je toho názoru, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru žalobcu prvostupňový súd nelogicky vytvára právne teórie, len aby si obhájil svoje pôvodné rozhodnutie. V danom prípade ide o jednu zmluvu, o jeden právny dokument, vzájomne prepojený ako právne tak aj skutkovo, z ktorého plynuli práva a povinnosti obom zmluvným stranám, ktorý však obsahuje prvky rôznych zmlúv, dokopy tvoriacich jeden celok. Ide o dokument, z ktorého si v konečnom dôsledku poskytl plnenia obe zmluvné strany, avšak došlo k nerovnováhe plynúcej z toho, že vydanie veci pre nepremiiteľnosť vlastníckeho práva nie je ohrozené uplynutím premlčacej doby, zatiaľ čo právo na vydanie peňažného plnenia premlčaniu podlieha. Pokiaľ má byť teda nazeranie na uvedenú vzniknutú situáciu spravodlivé, žalobca zdôrazňuje, že na základe rozhodnutia súdu, ktorým bola Zmluva o zabezpečovacom prevode práva v spojení so zmluvou o pôžičke určená za neplatnú (tu tak isto poukazuje a zdôrazňuje dikciu súdu vo výrokovej časti: „súd určuje že zmluva (nie zmluvy) o zabezpečovacom prevode práva v spojení so zmluvou o pôžičke....uzavretá.....je neplatná“), žalobca prišiel o vlastnícke právo k uvedenému bytu. Toto vlastnícke právo bolo následne prevedené na žalovanú taktiež až v roku 2012, teda po skončení súdneho sporu. Žalobca sa v tomto prípade nemohol účinne brániť vznesením námietky premlčania, pretože vlastnícke právo nepodlieha premlčaniu v zmysle platných právnych predpisov. Rovnako ako žalobca bol nútený vrátiť to, čo mu prináležalo z pôvodnej zmluvy, žiadal tak isto, aby aj jemu bolo vrátené to, čo poskytol, a teda finančná pôžička poskytnutá otcovi žalovanej. Žalovaná si však uplatnila námietku premlčania, na ktorú podľa názoru žalobcu prvostupňový súd nemal prihliadať, keďže ide o neprípustnú nevyváženosť medzi účastníkmi záväzkového vzťahu, ktorej vznik zákon vylučuje ust. 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka v platnom znení. Žalobca je toho názoru, že prvostupňový súd v tomto prípade nemal prihliadať na námietku premlčania žalovanej, a to v zmysle ust. 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka v platnom znení. Až rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 5C/220/2004 zo dňa 30.09.2010, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/273/2012 bola citovaná zmluva určená za neplatnú. Následne bolo vlastnícke právo prevedené na žalovanú v roku 2012. Keďže uvedené vlastnícke právo nebolo ohrozené uplynutím premlčacej doby, žalobca sa v tomto prípade nemohol brániť uplatnením námietky premlčania v jeho prípade. Je však potrebné zdôrazniť, že na druhej strane plnenie, ktoré poskytol žalobca otcovi žalovanej, premlčaniu v zmysle platných právnych predpisov podlieha. V prípade žalobcu a žalovanej ide o neplatnosť právneho úkonu zmluvy o zabezpečovacom prevode práva v spojení so zmluvou o pôžičke, pričom žalobca je toho názoru, že uvedený právny úkon, ktorý bol súdom vyhlásený za neplatný má synalagmatickú povahu záväzku, a to v zmysle ust. § 457 Občianskeho zákonníka v platnom znení. Žalobca tvrdí, že logicky žalobca v čase súdneho sporu nepodával žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorou by predsa dal za pravdu žalovanej a logicky sa teda v čase plynutia premlčacej doby žalobca nemohol domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého z neplatného právneho úkonu, keďže v tom čase bol toho názoru, že uvedená zmluva je platná. Žalobca je toho názoru, a to aj s ohľadom na všetky okolnosti

tohto prípadu, že námietka premlčania žalovanej je v rozpore s dobrými mravmi. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je žalobca toho názoru, že prvostupňový súd nemal prihliadať na námietku premlčania žalovanej. Podľa názoru žalobcu prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na základe vyššie uvedeného žalobca žiada, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 15.02.2018. sp. zn.: 9C/261/2013, zrušil v zmysle ust. § 389 CSP, resp. zmenil v zmysle ust. § 388 CSP z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP tak, že vyhovie žalobe žalobcu v celom rozsahu a prizná mu nárok na náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia.

3. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná, kde uviedla, že v priebehu konania vznesená námietka premlčania neodporuje dobrým mravom vzhľadom na dôkazy produkované v konaní na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5C/220/2004 v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 5T/38/2005, kde sú zadokumentované výpovede svedkov, predovšetkým svedkyne C. I. a ostatných zúčastnených na pôvodnom konaní, z ktorých vyplýva, že všetky peniaze skončili u žalobcu a svedkyňa C. I. si z nich nechala nejakých 20.000 Sk. V konaní vedenom na Okresnom súde Martin sp. zn. 5C/220/2004 žalovaná produkovala množstvo dôkazov, ktorými preukazovala podvodné správanie žalobcu a za týchto okolností vznesenie námietky premlčania žalovanou nemôže byť v spore považované za zneužitie práva. Zmluva o zabezpečovacom prevode práva v spojení so zmluvou o pôžičke, boli síce na jednej listine, avšak jednalo sa o dve zmluvy. Zmluva o pôžičke bola hlavným záväzkom a zmluva o zabezpečovacom prevode práva bola akcesorickým záväzkom k hlavnému záväzku. Z toho vyplýva, že vedľajší zabezpečovací záväzok nemôže platne vzniknúť bez existencie platného hlavného zabezpečovacieho záväzku. Preto na tento prípad nemožno použiť ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Súd spravodlivo nazerá na vzniknutú situáciu keď žalobu žalobcu zamietol s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania. Žalovaná má za to, že akceptovanie vznesenej námietky premlčania súdom nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi a vyhodnotenie tejto skutočnosti je zo zákona. Bolo by porušením zákona zo strany súdu, ak by na námietku premlčania neprihliadol, najmä keď práve žalobca konal v rozpore so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria bdelym“. Na základe skutočností uvedených v priebehu konania na prvostupňovom súde ako i v tomto podaní, žiada odvolací súd, aby rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu potvrdil a rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. K vyjadreniu sa písomne vyjadril žalobca. Vo svojom vyjadrení uvádza, že sa v plnom rozsahu sa pridriava a odvoláva na svoje odvolanie zo dňa 31.03.2018, ktoré je detailne odôvodnené. Opätovne zdôrazňuje, že s C. I. nikdy neuzavrel žiadnu dohodu, ani ústnu ani písomnú, o uvedení do omylu N. Q.. Takáto skutočnosť nebola nikdy žiadnym súdom preukázaná, a preto má za to, že prvostupňový súd dospel v tejto časti k nesprávnym skutkovým tvrdeniam. Zásadne namieta a ohradzuje sa voči výrokom žalovanej, že by v nejakom trestnom alebo inom konaní bola preukázaná existencia akejkoľvek jeho dohody s C. I. o uvedení do omylu N. Q.. Podľa jeho názoru nie je predsa možné nazeráť na predmetný dokument ako na dve odlišné zmluvy, a z tohto dôvodu vylúčiť aplikáciu ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade ide o jednu zmluvu, o jeden právny dokument, vzájomne prepojený ako právne tak aj skutkovo, z ktorého plynuli práva a povinnosti obojstranným stranám, ktorý však obsahuje prvky rôznych zmlúv, dokopy tvoriacich jeden celok. Ide o dokument, z ktorého si v konečnom dôsledku poskytli plnenia obe zmluvné strany, avšak došlo k nerovnováhe plynúcej z toho, že vydanie veci pre nepremlčateľnosť vlastníckeho práva nie je ohrozené uplynutím premlčacej doby, zatiaľ čo právo na vydanie peňažného plnenia premlčaniu podlieha. Rovnako ako bol nútený vrátiť to, čo mu prináležalo z pôvodnej zmluvy, žiada takisto, aby aj jemu bolo vrátené to, čo poskytol, a teda finančná pôžička poskytnutá otcovi žalovanej. Je toho názoru, že prvostupňový súd v tomto prípade nemal prihliadať na námietku premlčania žalovanej, a to v zmysle ust. 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka v platnom znení. Keďže uvedené vlastnícke právo nebolo ohrozené uplynutím premlčacej doby, v tomto prípade sa nemohol brániť uplatnením námietky premlčania v jeho prípade. Je však potrebné zdôrazniť, že na druhej strane plnenie, ktoré som poskytol otcovi žalovanej, premlčaniu v zmysle platných právnych predpisov podlieha. V danom prípade ide o neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o zabezpečovacom prevode práva v spojení so zmluvou o pôžičke, pričom je toho názoru, že uvedený právny úkon, ktorý bol súdom vyhlásený za neplatný má synalagmatickú povahu záväzku, a to v zmysle ust. § 457 Občianskeho zákonníka v platnom znení. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je toho názoru, že prvostupňový súd nemal prihliadať na námietku premlčania žalovanej. Podľa jeho názoru prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci . Na základe vyššie uvedeného žiada, aby odvolací súd rozhodol tak, ako to navrhuje v petite jeho odvolania zo dňa 31.03.2018.

5. K tomuto vyjadreniu sa ešte písomne vyjadrila žalovaná. V plnom rozsahu sa pridrižiava svojich doterajších vyjadrení v konaní pred súdom prvej inštancie a v podanom vyjadrení zo dňa 09.05.2018. Opätovne uviedla, že v priebehu konania vznesená námietka premlčania neodporuje dobrým mravom vzhľadom na dôkazy produkované v konaní na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5C/220/2004 v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 5T/38/2005, kde sú zadokumentované výpovede svedkov, predovšetkým svedkyne C. I. a ostatných zúčastnených na pôvodnom konaní, z ktorých vyplýva, že všetky peniaze skončili u žalobcu a svedkyňa C. I. si z nich nechala nejakých 20.000 Sk. V konaní vedenom na Okresnom súde Martin sp. zn. 5C/220/2004 žalovaná produkovala množstvo dôkazov, ktorými preukazovala podvodné správanie žalobcu a za týchto okolností vznesenie námietky premlčania žalovanou nemôže byť v spore považované za zneužitie práva. Naďalej zotrváva na tvrdení, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva v spojení so zmluvou o pôžičke, boli síce na jednej listine, avšak jednalo sa o dve zmluvy. Žalovaná vzniesla námietku premlčania, v dôsledku ktorej nie je možné žalobcovi premlčané právo priznať. Na základe skutočností uvedených v priebehu konania na prvostupňovom súde ako i v tomto podaní, žiada odvolací súd, aby rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu potvrdil a rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou konania v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

7. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednanú vec ako vecne správnu posúdil. Nakoľko odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov, v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje a v podstatných bodoch naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje iba na niektoré ďalšie skutočnosti (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd ďalej uvádza nasledovné:

12. Základom, z ktorého súd vychádzal, bolo určenie zmluvných záväzkov medzi stranami, prípadne ich právnymi predchodcami. Zmluva o zabezpečovacom prevode práva a zmluva o pôžičke boli síce uzavreté na jednej listine, avšak jedná sa o dve zmluvy. Zmluva o pôžičke bola uzavretá podľa § 657 až 658 Občianskeho zákonníka a zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva bola akcesorickým záväzkom, t.j. zabezpečovacím inštitútom v zmysle § 553 a nasl. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o pôžičke. Akcesorický záväzok je vedľajší záväzok, t. j. taký, ktorý zároveň trvá popri hlavnom záväzku a je od hlavného záväzku závislý. Typickými akcesorickými záväzkami sú záväzky zo zmluvnej pokuty, ručiteľský záväzok, záväzok zo záložnej zmluvy a pod.

13. Z akcesorickej povahy zabezpečenia záväzkov vyplýva, že vedľajší (zabezpečovací) záväzok nemôže platne vzniknúť bez existencie platného hlavného (zabezpečovaného) záväzku. Pokiaľ je ako odporujúce zákonu neplatné dojednanie o založení hlavného záväzku, nemohlo platne vzniknúť ani jeho zabezpečenie, a teda neplatným je aj dojednanie vedľajšieho záväzku. (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 31. mája 2004, sp. zn. 33 Odo 330/2002). Uvedené tvrdenie podporuje aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23. januára 2008, sp. zn. 26 Odo 1100/2006, v ktorom je uvedené, že vedľajšie (akcesorické) záväzkové vzťahy sledujú osud hlavného záväzkového vzťahu a dôsledkom ich akcesorickej povahy je okrem iného aj to, že trvajú len za predpokladu platnosti hlavného záväzkového vzťahu.

14. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že v listine, ktorú spísali 21.05.2003, nebohý predchodca žalovanej a žalobca a ktorú nazvali „zmluva o zabezpečovacom prevode práva“ v spojení so zmluvou o pôžičke, boli preto dohodnuté dva zmluvné typy, z toho základným hlavným záväzkom bol záväzok z pôžičky a zabezpečovací prevod práva dohodnutý tiež zmluvne, plnil akcesorickú povahu k tomuto hlavnému záväzku. Preto plnenie poskytnuté predchodcom žalovanej, teda nebohým N. Q. na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, bolo plnením na zabezpečenie hlavného záväzku z inej zmluvy a nejednalo sa o protiplnenie zo zmluvy o pôžičke. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu v bode č. 32 napadnutého rozsudku, v ktorom hovorí, že podľa presvedčenia súdu pri zmluve o pôžičke nevzniká synalagmatický záväzok, ktorého podstatou je to, že za plnenie jednej zmluvnej strany je poskytované plnenie druhej zmluvnej strany. Inak povedané, zo zmluvy o pôžičke nevzniká dlžníkovi nárok na plnenie voči veriteľovi, ktorý je podmienený jeho okamžitým protiplnením veriteľovi a preto, ak dlžník žalobcu N. Q. na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode práva uzavretej podľa § 553 Občianskeho zákonníka previedol na žalobcu svoj byt, urobil to na základe inej zmluvy, pričom táto zmluva bola zmluvou o zabezpečovacom inštitúte vo vzťahu k hlavnej zmluve o pôžičke. Za takýchto okolností súd dospel k presvedčeniu, že nie je na mieste aplikovať ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko N. Q. a žalobca si poskytovali plnenia z dvoch rôznych zmlúv.

15. Čo sa týka námietky premlčania odvolací súd uvádza, že vznesenie námietky premlčania žalovanou nie je v rozpore s dobrými mravmi. Tak, ako bolo uvedené v napadnutom rozsudku v bode č. 33 a tiež v spise Okresného súdu Martin sp. zn. 5C/220/04, tak aj dovolací súd mal za preukázané, že napriek dĺžke konania na Okresnom súde Martin sp. zn. 5C/220/04 žalobca sám spôsobil svojou nečinnosťou uplynutie premlčacej doby, po ktorej môže druhá strana vzniesť námietku premlčania nároku zo zmluvy o pôžičke. Žalovaná ako právna nástupkyňa neb. N. Q. podala žalobu vo veci 5C/220/04 dňa 22.12.2004 na Okresný súd Martin. Touto žalobou sa domáhala určenia neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva v spojení so zmluvou o pôžičke. Bola zastúpená právnym zástupcom JUDr. Jánom Repáňom. Je teda zrejmé, že žalovaná podala žalobu o vyslovenie neplatnosti oboch zmlúv v čase, keď ešte žalobcovi plynula subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy o pôžičke, ktorá uplynula 21.05.2005. Žaloba vo veci 5C/220/04 bola žalobcovi doručená do vlastných rúk 07.03.2005, teda ešte pred uplynutím subjektívnej premlčacej doby. Žalobca už 15.03.2005 prostredníctvom svojej právnej zástupkyne advokátskej kancelárie Suchoňová & Slezáková podal vyjadrenie k žalobe vo veci 5C/220/2004. Toto vyjadrenie opäť došlo na Okresný súd Martin viac ako dva mesiace pred uplynutím subjektívnej premlčacej doby (k 21.05.2005) na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy o pôžičke. Žalobca, zastúpený právnou zástupkyňou, mal a mohol pri náležitej ostražitosti predvídať, že spor o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke a zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva môže pre neho dopadnúť negatívne a že v takom prípade musí vrátiť predmet zabezpečenia, ale súčasne mu vzniká právo na vrátenie finančných prostriedkov len titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré sa premlčuje v súlade s ust. § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v subjektívnej dvojročnej a objektívnej trojročnej premlčacej dobe. Po doručení žaloby žalobcovi a potom, čo dňa 14.03.2005 udelil plnomocenstvo svojej právnej zástupkyni, ktorá už 15.03.2005 na Okresný súd Martin podala vyjadrenie vo veci 5C/220/2004, mal žalobca ešte viac ako dva mesiace na to, aby proti právnej nástupkyni nebohého N. Q., teda proti žalovanej, uplatnil na miestne príslušnom súde nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd konštatuje, že žalobca svojím konaním, resp. opomenutím konania sám spôsobil premlčanie možnosti uplatnenia jeho nároku.

16. Odvolací súd uvádza, že mu je známy nález Ústavného súdu SR zo dňa 3.10.2012 č. k. 1ÚS I. ÚS 33/2012-25, v ktorom Ústavný súd SR okrem iného konštatoval, že námietka premlčania v

zásade dobrými mravom neodporuje, ale môžu nastať situácie, že uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za takejto situácie bol zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. Odvolací súd, ako už bolo uvedené vyššie, konštatuje, že daný nález Ústavného súdu SR sa nevťahuje na prejednávany prípad, nakoľko žalobca sám zavinil márne uplynutie premlčacej doby. Vo výnimočných prípadoch sa uplatnenie premlčacej námietky môže priečiť dobrým mravom, keď by bolo na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, alebo keď by sa aprobovalo konanie, ktoré je „contra bonos mores“ (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V danom prípade by sa dobrým mravom naopak priečilo, keby súd na vznesenú námietku premlčania neprihliadal. Na základe uvedeného odvolací súd vyhodnotil napadnuté rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne.

17. Žalobca v podanom odvolaní vznášal námietky voči právnym záverom súdu prvej inštancie ako aj k vykonanému dokazovaniu, pričom možno povedať, že išlo o opakovane uvádzané skutočnosti, ktoré už boli obsahom písomných podaní, ktoré žalobca robil v priebehu konania, či obsahom jeho výpovedí uskutočnených na pojednávaniach, na ktoré súd v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaným spôsobom reagoval a vysporiadal sa s nimi.

18. Na základe vykonaného dokazovania musel odvolací súd ustáliť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a preto s poukazom na skutkové okolnosti prejednávanej veci a vykonané dokazovanie odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie a jeho postup považoval za plne v súlade so zákonom. Odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu, potvrdil ako vecne správny.

19. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mala plný úspech žalovaná, a preto odvolací súd priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ďalej o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)